

Габриела Цанева
“Заскрежени птици”
copyright © 2008 Заскрежени птици

© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 954-9375-51-4

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

ЗАСКРЕЖЕНИ ПТИЦИ

СТИХОВЕ

2008

Снежни облаци
обрулени висят.
Заскрежени птици
падат.
Бяло е –
като “отвѣд”.

Не искам
вятър да ме
брули.
Не искам
времето да ме
прокуди.

И свивам
замръзналите си
крила.
Като бяла птица
падам.
Не,
летя –
заскрежена капка
забравена
в небето,
или избързал цвят,
откъснат
от полето...

КРЪГОВРАТ

Есента дояжда живота ми.
Едва пролазвам до края й –
гъсеница свита в изгнили листа...

Нагазвам в бялото на зимата.
Като акула отхапва ме студа
и вплитам сухи пръсти в сухи клони...

Свивам се в покоя на дъжда.
Кога дошъл е юни? С трева
закичих си главата, с жита направих си

покрив. Зърната падат в тучната
земя – като сълзи от кехлибар,
отронени върху кора на бор.

Пълзят по хлъзгавата антрацитна плът.
Отнасят ми душата надалеч. Потъвам.
Дъждът шуми над мен, оплождайки пръста.

Разпукват се цветята в тъмнина.
Дали е пролет? Лято? Есен? Не.
Дошъл е краят на деня.

СНЯГ... ИЛИ СВЕТУЛКИ

Като разкъсана
възглавница
небето ръси сняг.

Замръзнали кристалчета
вода
се гонят под зеленото
сияние на уличните
лампи и закъснялата
Луна.
Като светулки над цъфнали
жита –
отвя ги вятърът.
Последната въздишка на
съня
отпрати ги обратно към
небето.

НОЩ И ИЗМИСЛИЦИ

Нощта осъмна с писъци.
Измислици довяват
утрото, без дъх останало.

Орисници разказват приказки.
Улисана ги слушам.
Листа шумят изсъхнали.

Горят в мъглата пламъци.
Не, водопад от жълто
се отприщи, със златни капки

ме заля; удави ме.
Измислена – на лист
остави ме – да изгоря...

СНЕЖНИ ИРИСИ

Когато заваля снега –
видях очите ти.
Снежинки пърхаха
над сините им ириси.

Когато заваля снега –
душите ни утеха
в бяло търсеха –
не питах ти ли си.

И хукнахме през
преспи пръхкави
да гоним -
слънчеви пътеки...

ОГОЛЕЛИ НЕБЕСА

Плът –
от сняг и мляко.

През
оголели облаци
наднична синева –
като очи
под чело бяло.

Като уста,
разтворена за ласка,
изгревът
погълна хоризонта.

Лице
като море, небе и вятър –
къде ще те догоня...

ДОКОСВАНЕ

Докосване – и тишина.
Въздишка – в бялата мъгла.
Очи, разкъсващи съня.

Нощта избяга –
не, в плен остана
на две вплетени тела.

ОЧАКВАНЕ

Очакване –
усмивки от бодли,
събрани
от белите поляни
на спомени несбъднати
и оцелели бъдни дни.

Очакване –
събра ни.
За миг
изпепели ни
докосване
с очи и длани.
И с устни,
очертани
по маските
на нашите
лица.

ПЛАЧЪТ НА ЛИСТАТА

Хванаха ме
пръстите на делника.
Душат ме.
Дали е слънце или вятър;
дали е сняг или роса –
не питам.
И не знам.
Дали листата плачат,
или дърветата
настръхнали мълчат?
Дали асфалта се разтапя,
дали във локви крача –
не виждам.
Но вървя.
Дали Луната грее,
или съседът е отворил
балконската врата
и светлина оттам се лее;
дали денят изгрял е –
не разбрах.
Но продължих нататък.

Държат ме –
пипалата на деня.
И в нощите ми
хищно впиват се.
Изяждат всичко.
Лакомо преяждат.
Не ми остава нищо...
Ще дойдеш ли?

Небе и вятър и звезди...
Отрупани със сняг
корони на ели...
Ела, очаквам те –
не с болка, не с тъга.
Очакване – откъсване.
Пътека към нощта,
която не е само моя –
оглозгана от делници,
сама...

БРЕГОВЕТЕ НА ВСЕЛЕНАТА

Ще тръгна ли
някога по
широкия свят?

По безкрайните
брегове
на Вселената?

Или просто -
ще стигна до
някой друг град...

НЕ ИЗЖИВЕНИ

Страхувам се
да спра.
И да погледна
в себе си;
зад себе си;
зад всички
изживени дни...

Не изживени.

Неизживени дни
зад мен
лежат.
Лежи
животът –
неживян
небивал
несъбудил се.

Ще се събудя ли?
Да бъда Буда ли?

Страхувам се
да спра.
И да погледна
в себе си.
Пред себе си;
през всички
неживени дни,
в които –
будни –

очите ми се
взират.

Не намират
път; не-път
вървят –
през преспи
от листа
затрупани.

Затрупа ни.

Не спирам.

Не умирам.

Вървя.

Не се страхувам –
будя се.
Но по-пробудена
не ставам.
И не намирам
брод към себе си.

Бродя –
до края на
Вселената
И стигам –
крайното
спасение.

Спасявам –
не себе си.

ДЕН ЗА ПОЧИВКА
03.03.2002

Днес е
ден
за почивка;
за откъсване.

Ден
за забрава;
за съмване.

Ден,
в който
други няма.

В който няма...
телефонни звънци
тичане до финала
плащане на такси
викане на такси
страх от това,
което забравяш
и онова,
което предстои
затръшнати врати
дебнеци вратове
лица – стени
сърдити гласове
спрели секунди
бягащи часове
пропуснати удари

на сърце,
което пъхаш
в джоба
и продължаваш...
Накъде?

Спираш.
Препъваш се.
Падаш.

Стигнал си
края...

Ден за почивка?
Не зная.

ПЕЧАЛНИ ОБЛАЦИ

Надвисналите облаци
опитват да
се отърват
от товара си с печал.

Не плача –
чакам
Слънцето да ги
прогони.

Догонвам пролетта,
свита
в неразлистените
клони.

Цвъртенето на
птици ме следи.
Не зная как от
сънищата ми
се раждат дни -
олекнали от
грижи,
тежки от
сълзи.

СЪЛЗИТЕ НА МЪГЛАТА

Мъглата лази
по настръхналия гръб
на хълмове бодливи.

Мъглата рони
дребни сълзи –
искрят по ръбовете
на тревата.

Пречупват светлината
на звездите,
увиснали за миглите
на планината.

ЗАЛЕЗ

Денят залязва сред
зелените хълмове, изядени
от сивите коловози
на магистралата.

Слънцето наднича
иззад скъсаните облаци –
хвърля коси лъчи
към асфалта.

Колите фучат след
безоките капки и пак ги
запращат обратно –
в люлката на мъглата.

ЛЯТО

Черни сенки
изяждат асфалта
и раждат
хлад.
Бръмчат насекоми
оголили челюсти –
глад.

Тръпна изтръпнала.
Тръгвам изтръгнала -
хлад от дърветата,
огън от камъни,
капки роса,
жега,
трева,
крясък,
полет,
излайване,
свряно животно
в праха,
профучаване
на кола...

Черни сенки
пълзят по асфалта –
тишина.

ЖЪТВА

Колко
бързо ронят се
зърната.

Как
оглеждат се
в огледалата
на тревожните
очи.

Колко
често падат на
земята.

Колко –
ще забият кълн
в пръстта?

Колко –
ще останат
в шепата,
жадна да ги
задържи?

БУРЯ

Сенки лазят
по тревата
и протягат
хищни длани.

Разпилени капки -
от дъжда отронени
падат като бисери
върху младите
листа.

Тракат клоните
на сухото дърво –
като скелети.

Като изгрев
подранил
свети лампата.

Спря дъждът -
изпил
бледата й светлина.

СТРАХ

Страх –
от тъмното.

Страх –
от бурята.

Страх –
от бѣдното.

Страх –
от това, което
е било.

Страх –
от болката
и от умирање.

Страх –
от многото
“защо?”

Страх –
от идващото
зло.

Страх –
ще бѣдем ли
обичани?

Страх –
когато сме.

Страх –
от себе си.

Страх –
от другите.

Страх –
когато сме
сами.

Страх –
душите си
погубихме.

(Страх –
който пречи ни
да сме.

Страх –
коремите си
свили сме.)

Страх –
а ако не?

Ако няма
тъмно,
буря,
бъдно,
минало?

Ако няма
болка

зло
защо,
умиране?

Ако няма
обич,
пречки
и души –
ще сме
щастливи ли?

И дали
ще сме
били???

УСЕЩАНЕ ЗА ЕСЕН

Когато лятото ще е отминало.
С тъга ще идва есента.
Листата ще жълтеят;
ще припламват в пурпурно.
Тревата ще е изгоряла;
ще се превива, пригласяйки
на вятъра, улавяйки дъжда.
Земята ще е почерняла –
скрила в плътта си семена.
А птиците ще се събират на ята.

БРЯГ

Вятърът разнася
ухание на мъртви
водорасли.
Спъвам се
в изхвърлени
медузи на брега.
Парят ходилата –
от студената вода.

МОРЕ И ГОРА

Гората плаче с есенни листа -
слънцето я позлатява.
Морето блъска се само в брега -
но чайки приютява...

ЕСЕН Е...

на татко

Есен е.
Мъглата като
плесен се
е впила
в дърветата
и в мъртвите
листа.

Тревата
зеленеет и
попиват
уморената
прегръдка
на дъжда.

... И СЛЕД ТОВА

Есен е.
Козината
на кутретата
пулсира,
увила
малките им
сърчица.

Парата
над ямите
помийни се
издига –
ще скрие ли
телцата им,
когато завали
снега?

ЗИМА

Трева и сняг –
под тях
наднича
черната
плът на пръстта.

ЧАКАНЕТО НА ЧАЙКАТА

Тишина.
Кафето е
изпито.
Започнал е
денят.

Слънцето е
посребрило
скрежа
по стъклата.

Вятърът
връхлита
върху тях.

Чайка чака -
увиснала е
в небесата.

После - пада.
Чупи с човка
парчета от леда.

Счупена е тишината.
Започнал е денят.

Двигатели вият някъде долу.
Коли, асансьора...
Кучета лаят на двора.
Някои вият, някой крещи.

Тихо се промъквам
през спрелите минути
и минувачи.
Някак се измъквам...

Не.

Изсипвам от празната кана
последната капка утайка.
И пия - от празна чаша -
чакането на чайката.

ПУКАНКИ

Стените пукат
като пуканки.
Не - радиаторът
изстива.

Тихо пука
радиаторът.
Слънцето
умира.

Пуканките
са готови -
чакаат някой
да ги изяде.

Кучката ми
се протяга.
Става,
сяда.

Гладно
се облизва,
ляга.

Падат пуканки -
като снежинки.
Кучката ми ги лови.

Пукат пуканките -
като радиатор,
който топли ни -
когато стаята
изгуби ласката
на слънцето,
което скита
зад близкия хълм...
или по безкрайните
пътеки на Вселената.

Пукат пуканки
в кучешката челюст -
като изстиващи стени.

НОЩЕН ВАЯТЕЛ

Два през нощта е.
Някъде
долу –
куче лае.
Пази съседния двор?
Или опърпан уличник
вае
своя простор...

НОЩЕН ВАЯТЕЛ II

Дъждът вали –
преливат градските канали.
Ваятелят строи –
дворци от водопади...

КУЧЕШКИ ОЧИ

На Ахим

Кучешки очи –
животът ми
протича в тях –
обичам я.
Дали?
Дали обича ме?
Дали ще тича ме –
развели
рунтави
коси –
Дали
ще гоним
обичта?
Дали...

ОТВЪД СЕТИВАТА

Днес...
Опитвам се
да проумея
тъканта
на битието.
Опитвам се -
да слея
мисълта
с това,
което стои
отвъд нея;
отвъд мен;
отвъд сетивата;
отвъд понятията
за нещата,
които кратко
сме изграждали -
пипайки, питайки
чувайки, чувствайки,
чакайки, страдайки,
вдишвайки, вкусвайки,
виждайки... мислейки?

Днес.
Слънцето наднича
през стъклата на
кроткия ми дом.
Днес -
лъчите му разсичат
стаята -

като с трион.
Падат стружки
светлина
на пода.
Ровя с пръсти -
галя, вдишвам,
вкусвам, виждам...
мога -
да докосна и това,
за което сме пропуснали
да измислим имена.

Днес...
Опитах се
да проумея
тъканта на битието.
Опитах се...
Ще смея ли
Утре пак
да продължа?

БЯГСТВОТО НА ИЗГУБЕНИТЕ ИЗМЕРЕНИЯ

Страхът -
отново движи ръката ми.
Страхът -
отново изсуши гърлото ми.
Страхът - свил го е -
кълбо от пръст, или
топка от спечени емоции...

Страхът...

Искам да забравя:
миналото и бъдещето;
пропуснатото и небилото;
билото, което не е трябвало;
нетрябвалото, което е станало...

Късове спомени...
Не спомени -
време, в което стоим.
Там някъде, дреме.
Там някъде -
между миговете и
бреговете, които градим...
Там някъде -
между топлите гънки на мозъка,
където сивите клетки са скрити...

Не можах да науча
достатъчно математика,

за да стигна чрез нея
дотам.
Но знам -
там някъде бягат
изгубените измерения.

Там някъде -
отиваме...
Няма добри...
Там някъде -
няма раждане;
няма злини;
няма прераждане;
няма съдби...

Съществуваме
успоредно,
едновременно,
винаги.
Това сме,
което сме били.

Имагинерната Вселена -
абсурдно близо е до нас.

Скрита, свита, смалена -
в сивите клетки на ума -
трепти, изкривена,
другата представа за света.

Електроните се движат
с надсветлинна скорост
в атома -

скачайски от едно
енергетично ниво
на друго.

Същото е
с протоните
и неутроните
в ядрото.

С глюоните,
с мюоните
и с кварките
и с шарките...
с които боядисваме
света на силите,
които не познаваме.

Безсилие обгражда ни,
когато се опитваме
да видим;
да усетим;
да разберем;
да обясним...

Спим,
прокуждайки
света, в който не
можем да влезем.

Математиката разсича
тъканта на битието.
Все по-навътре дълбае;
все по-дълбоко навлиза.

Уравненията ѝ като ремъци
опасват изгубените ни
представи за идентичност
и смисленост.

Уравненията ѝ опазват
изгубената действителност;
предпазват - от загуба на
самоличност.

Пак стоя на стария бряг.
Пак - в краката ми дреме
Битието.
Как да тръгна?
Как да стигна?
Как да вървя?

Омекнали,
коленете ми
пак се свиват -
на кълба.
Пак на топка -
увивам се.
Мека, кална, смалена...
Ще направя ли крачката?
Ще бъда ли - променена?

***

Не е насочен
вектор времето.
Не е река.

Не е поток.
И не тече -
от минало
към бъдеще.

Защото...
И отрицателното
време е време.
Време е и сега.

Време е - което помним.
Време е - което правим.
Време е - което е било.
Време е и онова,
което би могло
да е било
да е
да бъде...

Всичко съществува
заедно,
едновременно,
там,
където се срещат
шестте измерения
на Вселената.

Не искам да питам -
искам да знам.

Някъде там,
запоkitени;
някъде там

затулени -
в онези забравени
плевясали,
клеясали
95% от паметта,
които са заключени...
там ли са прибрани
отскубнатите
прокудени
изгубени
измерения на света?

Казват,
че били седемнайсет,
в сфера с диаметър
метър на минус
трийсет и девета...

... засега не търся
другите единайсет...

Може би себе си
пак ще потърся.
Ще се повтора ли?
Ще се намеря ли?
Ще мога ли
пак отначало
да тръгна?

Ще се изтръгна ли
от точката
в която стоя?

Как искам да докосна
безбройните си образи,
разпръснати
в онези сфери,
които искам
да сплотя.

Все някога
все някъде
все някоя
от нас
ще го
на-
пра-
ви.

ДА ДОЙДЕ ТЪМНОТО

Скоро ще стане тъмно.
И безопасно -
за мислене.

Лъчите на Слънцето
ближат пръстта под
прозореца - съвсем
полегати са.

Пълзят покрай
съседните сгради -
срязват сянката
на липата.

Промъкват се през
стъклото - продупчени
от процепите
на щорите.

Чакам - свита на дивана,
в очакване на тъмното.

Драскам драскулки
върху бялата плът
на хартията.

И се опивам
от усещането
за писане.

Писане...
като бягство.

Писане.
Като изкуство?

Само да дойде
тъмното.

Само да стане -
безопасно
за мислене.

ВРЕМЕТО ТИЧА ПРЕЗ НАС

Не знам
как да продължа -
с Вчера ли?
С Утре ли?

Само Днес
да не е;
да не е Сега;
да не е Е.

Препускаме -
от минало
към бъдеще.

И няма настояще.

Страх ни е -
в точката на настоящето
да сложим нулата
на координатната
система на Времето.

И бягаме.

Препускаме
по трите взаимно
перпендикулярни оси
на пространството -
насочени към
дъното,

високото,
простора.

И бягаме.

Изтръгваме се
от трите взаимно
перпендикулярни оси
на времето,
насочени
към миналото, от което
искаме да се измъкнем;
към бъдещето, в което
искаме да се промъкнем...
към...
настоящето...

Остър меч,
насочен
към ума
сърцето
същността...

Като игла
от нажежен метал;
като кинжал -
настоящето
ни съсича.

Времето
тича
през
нас.

НЕПОТРЕБНО

Езеро - къс
огледало,
захвърлен
сред полето.

Езеро по здрач -
парчета от стъкло
разпръснати
в небето.

СЧУПЕНА АНТЕНА

Платноходка
плува
във полето.

Не.

Счупена антена
виси
във небето.

СКРЕЖ

Бяла мъгла –
заскрежени дървета
в снега.

ОГЛЕДАЛО

Слънцето се оглежда
в реката.
А над нея - облаци.

ИЗГРЕВ

Небето изсветля –
зад изгрева
се скри деня.

ПРОЛЕТ

Лъчите на Слънцето
плачат
с последни
сълзи.

Висят като мигли -
разцъфтели треви
върху храсти с
напъпили стволи.

Падат - като снежинки
върху зелени води
венчелистчета от
сливови клони.

ИЗГОРЕЛИ СНЕЖИНКИ

Бели полета
голи гори
цветни листенца
в разлистени клони
сняг блести
в иглолистни корони.

Пълзят по билата
зелени мъгли.
Капе дъжд -
небесни сълзи
и изгарят в
горящата пролет.

ТРОХИТЕ НА ЩЕДРОСТТА

Птички чуруликат
зад прозореца.
С тънички
крачета тичат
по перваза.
С мънички
очи надничат
в човешката
ми стая.

Пърхат над ръба -
нехаят.
Хващат се за него
с човка.
Дълбаят
в ламарината
следи.

Търсят препитание
в разпилените
трохи
на човешката ни
щедрост.

ИЗХВЪРЛЕНА ДУША

Хвърляш си
душата
някъде -
а после
я прибираш -
дрипава.

Избърсваш с
нея скритите
си кътове
и после
я простираш -
дъхава.

Цъфти душата.
Избуява, пука се.
Петната на плътта
просмукват се.
Растат,
разпукват се -
като цветя
върху торена
пръст.

Като цвърчаща
плът,

която ражда
червеи...

Изхвърлил си
душата -
някъде.

Не можеш да
държиш
веригите,
които хапят
дланите ти,
впити -
в бъдното ли
в днешното ли
в спомена ли?

Изхвърлил си
душата -
никъде.

Не можеш да
държиш
хомота ѝ,
захапал
дланите
до кокал.

ТЯЛО

Сърцето - камък
ръбест,
търкаля се
в гърдите.

Стомахът - пиявица
изсмуква
всички сили
скрити.

Ръцете - хищници
разкъсват
гладни
същността ти.

Очите - вещици
пак нищо неразбрали
затварят те
в съня си.

ГРАНИЦИ

Действителност -
не съм била
на милиметър
по-далеч зад нея.

Но никога
не съм била
залепнала за кея,
на който
вързани стоят -
неможещите
да вървят
по границите
на измислени
пътеки.

ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ СРЕД ЗВЕЗДНИ ТАЛАЗИ

на баба

Здравей,
или
довиждане...

До следващия път,
когато пак
ще бродя в мрака;
нощта ще ме души;
ще тичам, ще хвърча -
по черните следи
на звездните талази.
Ще търся твоите очи -
забулени зад пелени
от прах, разпръснат
от раждането на звезди.

Довиждане,
или -
здравей...

Аз пазя всичко
в паметта си.

И още вярвам, че
ще се срещнем
зарейни там някъде,
където свършва

Времето.
Защото още не е
намерена онази
светлина, родена
от избухването
на Вселената.

ПОРОЙ ОТ ПТИЦИ

Животът все повече ме
всмуква във въртопа си
Все повече ме мачка
с тежестта си.
Не мога да летя.
Не мога да мечтая.
Не мога да чета
и да творя...
Не ми остава нищо
зная -
заспивам стогодишен сън.

Сънувах - плача.
И видях –
как
чистите сълзи
превръщат се
в порой от птици.
С крилете си
ме носеха
и гонехме
разпръснатия прах
на изгорелите зеници,
които някога
видели са
Взривът на Битието.

МАГЪОСНИЧЕСКА НОЩ

на мама

Магьосническа нощ,
С Луна, отворена
като око
в челото
на небето.

Магьосническа нощ -
звездите са избягали
далеко,
подгонени
от злачните
лъчи на Слънцето,
което
се оглежда
в лицето на
старата Луна.

Магьосническа нощ,
в която светулките
блещукат
над пожълтелите жита -
припламват и угасват -
с ритъм на сърца.

Магьосническа нощ.
Изгубени метеорити
падат като дъжд
в степта.

Магьосническа нощ -
ела!

За да останат
блясъка
и мрака.

За да я няма
сивотата,
която впива се
в душите и в телата -

без дъх оставя ни
зациментира ни;
отравя ни.

Превърнати
във камъни
оставяме душите си
да скитат надалеч...

Магьосническа нощ -
вдигни магията от нас -
с билки и цветя;
с цъфнали жита
с кръглата Луна;
с въздишащи светулки...

Магьосническа нощ,
в която майчини милувки
ни правят по-добри.

БЯЛО

Бяло –
като мляко
е навън.

Светлината
на мъглата
наднича
през
прозореца.

На ивици
се стича
по стените.

На локви
се събира –
по первазите.

Не ми се лута
повече.

Птиче пищи
на двора.

Вика ме –
вън.
Вън -
от стените,
впити
в душите ни.

Вън -
от ъглите,
впили
телата ни.

Вътре сме.
Слепи тела
и стени.
Слети.

ГРАДУШКА ОТ КЕСТЕНИ

Не искам да пиша поезия.

Само да мисля – без глас.

Думите падат – тежки.

Градушка от кестени.

Пробива листа.

Разстрелва ме.

Не знам накъде да вървя.

Тихо затварям клепачи.

Как да прекрача в света?

ЕЗЕРО

Езеро през лятна утрин –
зимно дихание
върху зелени
тревни.

НЕБЕ

Облаците се гонят по гърба на Витоша –
като подплашено стадо овце.
После спират за миг и се сгушват –
топъл куп от къдри, без лице.

УСЕЩАНЕ ЗА СВОБОДА

Разцъфнаха
изсъхналите
сетива.

Усещане
за свобода
ме дави.

Бушува
в мен;
души ме.

Очи в очи –
с живота
ме остави.

Усещане
за свобода...

Усещане,
че нищо
не се “случва”,
а се прави;

Усещане,
че всичко
се гради;

Усещане,
че битието
се твори
и направлява...

Усещане,
че скритото
се проявява...

ОТВЪД

Стоя – пред бяла бездна.
Събудих ли се от кошмара?

Или все още спя
и сънища клокочат
зад затворените ми
клепачи.

Не спя.

Очите ми отново
цветно виждат.
Отново искам –
да променям.

Не искам повече
животът да се случва.

Не искам вече
да се влача променена –
по мътните талази
на чуждата съдба.

Не се страхувам,
че греша.
Аз съм жива.

СЪН

Часовникът
кънти в тъмнината.
Сърцето връща
ударите му –
като ехо навън.
Сива скука
смуче сетивата.
Спи душата –
вечен сън.

Забравих...
какво искам
от бъдещето.

Забравих...
какво е да се взираш
в предстоящото.

Забравих –
какво е да отричаш.

Забравих...
какво е да се питаш...

Детерминирана ли е
съдбата ни?
Сами ли я градим?

Или само избираме
от начертаните

пътеки тези,
по които да вървим...

Живея ден за ден.

Не чакам
и не искам
нищо.

Защото вече
всичко
съм
направила,
а още
рано е -
за ОЩЕ...

ПУЛС

Тишината ме обгърна
Лунен лъч завесата
проби.

И сърцето ми отвърна
на секундите –
кънти.

ПРО... БУДА

Животът тихо тича
след часовника
Ще следвам ли съдбата си?
Ще я изграждам ли?
Ще я променям ли?

Животът тихо се изплъзва
след секундите.
Ще се събудя ли?
Ще пробудя ли...
Ще будя ли???

ДАНТЕЛЕНА СВЕТЛИНА

Светлина струи през
бялата дантела на пердето;
блъска се в белите стени.

Чакам –
кафето да заври.

Някъде по етажите
тракат тръби.

Водата шушне;
куче лае.

Боли...

Сълзи капят
в джезвето.

Спри!!!

НАСТРЪХНАЛИ ДНИ

Ужасът още пъпли в съня ми.
Дните се будят настръхнали.
Болката дреме,
скрита във вените.

Шиповете на ежедневието
заседнаха в гърлото ми.
Не мога да гълтам –
горчи.

Толкова, че отново
започнах да пиша...
Дишам...
гори.

СТЪПВАМ В СТЪПКИТЕ ТИ

Стъпвам
в стъпките ти.
И не чувствам
липсата ти.

Галя
устните си
и улавям
ласката ти.

Гледам
Слънцето и
виждам
сълзите си.

БЯЛА И ГОЛА

Бяла и гола.
Заспивам –
преди да започне нощта.

Все едно ми е –
дните, падайки върху мен
ме изгладиха.

Все едно ми е –
клони по мен
не останаха.

Бяла и гола съм –
нищо по мен не цъфти.

Падат снежинки –
не, пролетен цвят
ме вали.

ПЪТ

Слънце изгрява ли?
Или Луната залязва...

Сумрак.

Сиво небе.
Сив асфалт.

Между тях –
сиво-зелени дървета.

В сива кола
търся път към небето.

БУНТ

Да бъдеш
в бяло.

Да бушуваш
в сините простори
на зората...

Да газиш
бос
в росата...

Да лудуваш...

Да дишаш
капките от сблъсъка
на морските вълни
с брега.

Да плуваш
срещу течението
на реката.

Да се бунтуваш
срещу природата
и бога.

Да искаш
онова,
за което
казват,
че „не може“.

Да жадуваш
свобода...

ЗАБРАВА

Тъмнината бавно
поглъща облаците.
После - полето.
Шосето пълзи
между хълмове,
забили глави
сред звезди.

Небето светлее
на запад.
Очите му
плачат.
Палач е
нощта.
Клепачите
падат.

Забрава.

БЕЗВЕТРИЕ

Облаци плуват
като лилии
в застоялите води
на блато.

Синьото на небето
стана розово.

Розовото на Слънцето
заблестя.

Зелени облаци
отплуваха –
като ладии –
по река.

ИЗГРЕВ.

РАЗМИНАВАНЕ

Светли пътеки
към чужди съдби.
Разминаване.

Затварям очи.
Фарове светят.
Стъклото блести.

Отминаваме.

Няма докосване;
няма усещане за
общност дори.

Като различни
Вселени -
червени
и бели -
пътуваме,
прилепени
към сивата
плът
на шосето.
Светли пътеки
блестят
към небето.

ТЪГА

Тъга по детството -
неизлудувано.

Тъга по любовта -
нелумнала.

Тъга по нощите -
неизбудувани.

Тъга по изгреви -
недосънувани.

Тъга по дните -
минали без спомени.

Тъга по спомените,
неоставили следи

Тъга по миналото
и по бъдното...

Мечтите сбъдват се.

Но няма Утре.

Защото Вчера
е пропуснато.

ЩАСТЛИВИ И СВОБОДНИ

на Ники

Щастливи ли сме,
мили?
Очите си – един във друг
сме впили.
Главите си - един към друг
сме свели.
Ръцете си
сме сплели...
...или от пръстите си
сме направили решетка?

Свободни ли сме,
скъпи?
Душите ни се гонят в клетка.
Телата ни се лутат
сред коловозите,
които сме им изградили...
И всеки в своя път
върви.

Щастливи и
свободни ли сме?

Или сме сами...

КОПИТА НА ГАЗЕЛА

Усещам кожата си –
гладка и гореща.
Тупти кръвта, пулсира –
изгаря в капилярите.

Усещам и ръцете си –
копнеещи да грабнат
на слънцето и вятъра юздите;
да ги изтръгнат от кошмарите.

Усещам глезените си –
като копита на газела
докосват крехката трева;
прегазват дивите простори.

Съдържание

Кръговрат.....	7
Сняг... или светулки	8
Нощ и измислици.....	9
Снежни ириси	10
Оголели небеса	11
Докосване.....	12
Очакване	13
Плачът на листата	14
Бреговете на вселената.....	16
Не изживени.....	17
Ден за почивка	19
03.03.2002.....	19
Печални облаци.....	21
Сълзите на мъглата.....	22
Залез	23
Лято	24
Жътва.....	25
Буря.....	26
Страх	27
Усещане за есен	30
Бряг	31
Море и гора.....	32
Есен е.....	33
... И след това.....	34
Зима	35
Чакането на чайката	36
Пуканки	38
Нощен ваятел	40
Нощен ваятел ii.....	41
Кучешки очи	42
Отвъд сетивата	43
Бягството на изгубените измерения	45
Да дойде тъмното	52
Времето тича през нас.....	54
Непотребно.....	56

Счупена антена	57
Скреж	58
Огледало	59
Изгрев	60
Пролет.....	61
Изгорели снежинки.....	62
Трохите на щедростта	63
Изхвърлена душа.....	64
Тяло.....	66
Граници.....	67
Ще се срещнем	68
Сред звездни талази	68
Порой от птици	70
Магьосническа нощ.....	71
Бяло	73
Градушка от кестени.....	75
Езеро.....	76
Небе	77
Усещане за свобода	78
Отвъд.....	79
Сън.....	80
Пулс	82
Про... буда	83
Дантелена светлина	84
Настръхнали дни	85
Стъпвам в стъпките ти	86
Бяла и гола	87
Път.....	88
Бунт.....	89
Забрава.....	90
Безветрие.....	91
Разминаване	92
Тъга.....	93
Щастливи и свободни	94
Копита на газела	95

Габриела Цанева
Заскрежени птици

българска, първо издание

Издател
Фондация “БУКВИТЕ”
<http://www.bukvite.bg>